

Dusno

Tie banány mi zase sčerneli. Nestážujem sa, raňajky by ma len zdržali. Lyžička kávy, lyžička cukru, zaliať a už pochlípkávam. Prejdem k šatníku a šálku beriem so sebou. Položím si ju na jednu z poličiek, nech ju mám po ruke. Lustrujem vešiaky s blúzkami. Nie. Nie. Nie. Pohľadom zavadím o kôš so špinavou bielizňou. Načiahnem sa a vylovím z jeho útrobov zhúžvanú tmavomodrú košeľu s dlhým rukávom. Pričuchnem. Ešte použiteľné, zhodnotím a skúmam mieru pokrčenia. Nepochybne mi v nej bude trochu teplo, ale dobre poslúži na zakrytie rúk doštipaných od komárov. Včera som sa konečne odhodlala odmontovať sieťky na oknách. V týchto horúčavách cez tie maličké dieričky neprúdi dnu žiaden vzduch a ja sa potom nemôžem poriadne nadýchnuť.

Pri výťahu stretávam starého pána Majerčíka. Do práce slečinka, do práce? Áno, pán Majerčík, zase ste uhádli. Ako obvykle chce za mňa stlačiť tlačidlo (veď je nejaký gentleman) svojim roztraseným stareckým ukazovákam. V duchu kľajem nad týmto kontraproduktívnym aktom zdvorilosti, ale ďakujem, pán Majerčík, ďakujem.

Prechádzam priehradky palubnej dosky, načahujem sa popod sedadlá, kontrolujem hlavu. Musela som ich zabudnúť doma. Vracaj sa teraz po okuliare neprichádza do úvahy. Oslepená lúčmi sa teda vydávam na cestu. „Dnes nás opäť čakajú teplotné rekordy. Na južnom Slovensku by teplota mala...“ Štuk. „Meteorológovia varujú...“ Štuk. „Rizikový stupeň...“ Štuk. „Dehydrovaného dôchodcu priviezli...“ Štuk a štuk! Najbližšie si zapnem rádio radšej až na Vianoce.

Stojím v krátkom nervóznom zástupe pred turniketom s ostatnými možno oneskorencami, čo by sa radi „pípli“ aspoň pár sekúnd pred začiatkom pracovnej doby. Neskoré príchody sa odzrkadlia na variabilnej zložke mesačného platu.

Priložím čip k snímaču a na malej obrazovke zasvieti osem hodín, jedna minúta, dvadsaťdva sekúnd. Moje dnešné oneskorenie ma bude stáť jedno euro a dvadsaťdva centov. Vystúpim z výťahu na treťom poschodí a otvorím

posledné dvere, ktoré ma delia od cieľa. V tejto priestrannej, slnkom presvetlenej miestnosti sa okrem iného nachádza aj mne pridelená stolička, pridelený stôl a počítač. Zaujmem svoje miesto a neveriacky sa rozhliadam. Zdá sa to iba mne alebo je tu dnes neznesiteľné teplo? Verdikt znie: na našom poschodí nefunguje klimatizácia.

Z rôznych kútov miestnosti ku mne celé doobedie doliehajú povzbudzujúce slová vedúcich oddelenia o tom, ako sa na oprave od rána pracuje, ako to najneskôr do obeda bude opravené, že to vlastne nie je až také strašné, že treba vydržať!

Je dvanásť hodín preč a doposiaľ sa nič nezmenilo. Zamestnanci z tretieho počas svojej obednej prestávky striedavo odchádzajú na ostatné poschodia s funkčnou klímou, aby sa trochu schladili. Mne dnes pauza začína o jednej. Vyveziem sa výťahom na osmičku pozdraviť bývalú kolegyňu z tretieho. Netúžim po rozhovore s ňou, ale bažim po chladnej kancelárii.

Asi desať minút pred piatou sa na treťom začnú vznášať prvé náznaky studenšieho vzduchu. Pomaly sa zberám a ukladám si pár svojich vecí do kabelky. Telefón mi zavibruje v ruke skôr než ho stihnem vložiť do tašky. Na displeji sa mi zobrazí pripomienka 16:58 – *Repellent!*

Cestou domov sa zastavím v lekárni jedného nákupného centra. Od farmaceutky si pýtam repellent. Ponúkne mi hneď niekoľko typov: na rozotieranie, v spreji, ultrazvukový odpudzovač do zásuvky... Škatuľky a fľaštičky položí na pult a odíde nachvíľu niekam dozadu. Zoberiem do ruky jednu škatuľku s obrázkami rôzneho hmyzu a čítam: *PREDATOR FORTE*.

Vysoko efektívny repellent proti komárom a kliešťom pre dlhší pobyt v prírode. Pobyt v prírode? V tej chvíli si uvedomím, že som vlastne nezamýšľala kúpiť si repellent. Chcem si kúpiť niečo na štípance, proti svrbeniu a rýchlejšiemu zahojeniu. Vysvetlím farmaceutke svoj omyl a domov odchádzam s gélom *Fenistil*. Cestou domov si hovorím, že som predsa len mohla vziať aj ten elektrický odpudzovač. Možno sa poň vrátim zajtra.

Prvé, čo urobím po príchode do bytu je, že pootvárať dokorán všetky okná a zapnem dva ventilátory na najvyšší stupeň. Rozvalím sa na gauč a oba ventilátory nasmerujem na seba. Jeden mi fúka na vlasy z ľavej strany, druhý sprava na nohy.

Klop, klop, klop. Prečo mi niekto teraz klope na dvere? Teraz, keď som po celom dni našla konečne miesto a polohu, v ktorej sa dá vydržať? Hodnú chvíľu sa snažím klopanie ignorovať, lenže neutícha a pridáva sa k nemu aj zvonenie. Dotackám sa teda k dverám. Čo si prosíte pán Majerčík? On si neprosí nič, on nechce obťažovať, on len počul hučanie ventilátorov, ktoré sú určite neúčinné, tak mu napadlo, že by sa slečna možno chcela ísť schladiť k nemu. Syn mu minulý týždeň namontoval klimatizáciu. Ohromný vynález! Ďakujem za ponuku, ďakujem, že takto na mňa myslíte, ďakujem, že počúvate, aké zvuky vychádzajú z môjho bytu, ale nemusíte mať obavy, pán Majerčík, poradím si.

Zabuchnem za Majerčíkom a zamknem na dva západy. Vyberiem z chladničky fľašu vína, s pohárom sa neobťažujem.

O pár hodín neskôr sa prebúdzam na gauči a obzerám sa okolo seba.

Lampy rozsvietené, okná aj dvere sú pootvárané dokorán. Na stenách sa mihajú čierne bodky a malé škvrnky. Chcem na ne zaostriť, chcem zistiť, čo sú zač, ale vidím rozmazane. Pomaly zamierim k stene a rozoznávam obrisy. Komáre! Celý môj byt je zahatený komármi! Približujú sa ku mne. Všemožne šermujem rukami, ale oni neprestávajú útočiť a je ich stále viac. Chcú ma bodnúť. Vydesená vyletím z bytu a bežím dolu do pivnice, kde som odložila odmontované sieťky na okná. Vrátim sa naspäť, predieram sa k oknu cez húfy komárov držiac v ruke jednu zo sieťok. Vyštverám sa na parapetnú dosku a usilujem sa ju pripevniť. Z vonku vidím prilietať obrovského komára. Najskôr si myslím, že je to vták, ale mýlim sa. Tento ma prišiel nadobro vysať. Je už tak blízko, že mu zreteľne vidím dlhý špicatý bodák. Zaženiem sa ako najviac viem a preletím oknom objímajúc sieťku. Ležmo na nej potom surfujem pomedzi vlny čerstvého vzduchu.